

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **Triumph consulting, s. r. o.**, IČ 274 85 625
se sídlem Chelčického 967/10, 500 02 Hradec Králové
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. listopadu 2018, č. j. KUKHK-30801/DS/2018/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 17. 9. 2018, č. j. MMHK/166407/2018, sp. zn. P/2025/2016/OS1/Hej (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále též „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Správních deliktů se měla dopustit tím, že jako provozovatel konkrétního osobního motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila při jeho užití na pozemní komunikaci dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, která stanoví zákon o silničním provozu. Hlídka Městské policie Hradec Králové totiž dne 4. 5. 2016 v 19.55 hodin a dne 25. 5. 2016 ve 21.04 hodin zjistila dané vozidlo stát v zaslepené části pozemní komunikace nacházející se naproti mezeře mezi domy čp. 1005/98 a čp. 1006/96 v ulici Čajkovského v Hradci Králové. Řidič vozidla, který nebyl ani v jednom případě přítomen, se neřídil dopravní značkou č. B 28 „Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ačkoli mu byla zanechána výzva, řidič vozidla se k dořešení přestupku na služebnu městské policie nedostavil.

2. Prvostupňový i žalovaný správní orgán rozhodl o shora popsanych správních deliktech ve společném řízení poté, kdy byla předchozí rozhodnutí o správních deliktech vydaná v samostatných řízeních zrušena rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 55/2017-53 (skutek ze dne 25. 5. 2016) a č. j. 30 A 8/2017-40 (skutek ze dne 4. 5. 2016).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobní námitky rozdělila do sedmi okruhů, jež nazvala následovně:

I. Správní orgán nejednal se zástupcem žalobkyně

5. Žalobkyně v první řadě namítla, že správní orgán v rozporu s právním předpisem nejednal s jejím právním zástupcem, nýbrž s jejím bývalým zmocněncem, společností ODVOZ VOZU s.r.o., a že se ona ani její advokát nedozvěděli o pokračování v řízení. Připomněla, že žalovaný rozhodl ve věci již dříve (4. 1. 2017) a jeho rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 55/2017 – 53, přičemž pro účely tohoto soudního řízení zmocnila k zastupování advokáta Mgr. J. T. Uvedla, že ač udělením plné moci jmenovanému advokátovi zaniklo zmocnění společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., dozvěděla se o zamítnutí odvolání až od této společnosti. Žalobkyně dále uvedla, že sdělila společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., že si již nepřála, aby ji společnost zastupovala v řízení po zrušení prvního rozhodnutí soudem, a že se od uvedené společnosti dozvěděla, že nevěděla o udělení plné moci advokátu Mgr. T.
6. Postup správního orgánu označila za krácení práva na obhajobu, jakož i práva na podání odvolání, protože se nemohla vyjádřit k věci. Podle žalobkyně bylo povinností správních orgánů jednat v dalším řízení s advokátem Mgr. J. T., jemuž udělila plnou moc, předala veškeré informace, a s nímž dohodla procesní strategii pro další řízení. Změna právního zastoupení měla být podle žalobkyně patrná správním orgánům z rozsudku, jakož „i z dalších písemností, které jsou součástí spisu, kterým správní orgán disponuje“.

II. Pokuta

7. Žalobkyně dále namítla nedostatečné, nezákonné a nepřezkoumatelné odůvodnění výše pokuty. Správní orgán podle ní nezohlednil při rozhodování o výši sankce délku vedeného řízení. Výchovný účinek sankce označila za rozporuplný, pokud je o sankci rozhodováno po dvou a půl letech od spáchání přestupku. Uvedla, že jestliže jí byla v předcházejícím rozhodnutí za dva obdobné skutky uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, pak by pokuta ukládaná s odstupem více než dvou let měla být nižší právě s ohledem na délku řízení. Dále měla za to, že již zahájení řízení mělo požadovaný výchovný účinek, neboť se dalších přestupků již nedopustila. Namítla, že se nabízelo uložit sankci na samé spodní hranici nebo mimořádně snížit výměru pokuty dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), anebo upustit od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 téhož zákona.
8. Nezákonnost namítla i v souvislosti s tím, že správní orgán měl při hodnocení závažnosti správního deliktu přihlížet ke skutečnosti, že delikt představuje ohrožení zákonem chráněného zájmu a formálně se jedná o přestupek. Žalobkyně poukázala na to, že na základě důvodů, které správní orgán uvedl (ohrožení zákonem chráněného zájmu a formální porušení práva) je dané jednání přestupkem, a proto nemohou být tytéž skutečnosti opakovaně užity při úvaze o sankci. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, s tím, že správní orgán porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť dané skutečnosti představují znaky přestupku, a proto k nim nemůže být opětovně přihlíženo při úvaze o sankci.

III. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

9. Žalobkyně namítla nezákonnost výroku správního rozhodnutí rovněž „*pro absenci konstatování formy zavinění*“. Uvedla, že z § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon z roku 1990“), i z ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, vyplývá, že ve výroku rozhodnutí musí být obsažena forma zavinění, a vzhledem k její absenci neodpovídá výrok rozhodnutí zákonným požadavkům. Podle žalobkyně nelze z výroku zjistit, zda jednala zaviněně, a lze připustit, že mohla jednat i nezaviněně. Uvedla, že byť se zavinění pro odpovědnost za správní delikt nevyžaduje, správní orgán je ze zákona povinen formu zavinění ve výroku rozhodnutí vymezit, a to v daném případě tak, že přestupek byl spáchán nezaviněně.

IV. Nezákonný výrok o nákladech řízení

10. Žalobkyně označila za nezákonný též výrok o nákladech řízení, protože správní orgán uložil povinnost k náhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Uvedla, že náhrada nákladů přestupkového řízení má vlastní právní úpravu v § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky a správní orgán ani neřešil, jaká by byla výše náhrady nákladů řízení, pokud by byla uložena podle správního právního předpisu.

V. Absence zjištění formy zavinění řidiče

11. Žalobkyně namítla nezákonnost rozhodnutí i z důvodu, že nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, a proto nelze jednoznačně uzavřít, že jednání řidiče bylo zaviněné a vykazuje znaky přestupku. Uvedla, že zavinění

se sice v případě provozovatele vozidla nezkoumá, avšak provozovatel je odpovědný jen za jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku. Jelikož znakem přestupku je i zavinění, lze provozovatele trestat pouze tehdy, bylo-li i jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. Žalobkyně má za to, že pokud jednání řidiče nebylo zaviněné, nevykazuje znaky přestupku, a tudíž ji jako provozovatele vozidla nelze trestat. V závěru svých úvah odkázala i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.

VI. Omezení na způsobu platby určené částky

12. Výzva k úhradě určené částky byla podle žalobkyně nezákonná. Správní orgán měl žalobkyni omezit na způsobu úhrady určené částky, neboť určil, že smí částku uhradit toliko převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně. S odkazem na § 163 odst. 3 daňového řádu žalobkyně uvedla, že pokud by jí byly bývaly poskytnuty všechny možnosti platby, došlo by k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu.

VII. Nezákonná výše určené částky

13. Žalobkyně rovněž namítla, že určená částka 1 000 Kč byla uložena v nezákonné výši a došlo k porušení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož je správní orgán povinen při ukládání určené částky přihlídnout k závažnosti porušení právních předpisů, což neučinil. Dodala, že pokud byla podmínka dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu splněna v rozporu s právními předpisy, pak je na ni nutno hledět jako na nesplněnou.
14. Uvedla, že správní orgán vyhotovil dvě relevantní výzvy k úhradě určené částky: výzvou z 2. 6. 2016 (ve vztahu k jednání ze dne 4. 5. 2016) byla vyzvána k úhradě určené částky 200 Kč, a výzvou z 13. 7. 2016 (ve vztahu k jednání ze dne 25. 5. 2016) byla vyzvána k úhradě určené částky 1 000 Kč. Jelikož bylo možné za daný přestupek uložit blokovou pokutu nejvýše 2 000 Kč, byla určená částka stanovena formálně v přípustné výši, avšak rozdíl mezi oběma částkami (200 Kč a 1 000 Kč) žalobkyně považovala za neodůvodněný. Uvedla, že se jednalo o identické jednání v přibližně stejném časovém období, v obou případech trvající stejnou dobu a spočívající v parkování na stejném místě. Tudíž i bloková pokuta ve výši 1 000 Kč by podle ní byla nepřiměřená, neboť šlo o parkování v odlehlé slepé ulici, kde vozidlo nikomu nepřekáželo. Podle žalobkyně byla přiměřená jen jedna výše určené částky, a s ohledem na zásadu „*ve prospěch pro obviněného*“ byla přiměřená právě částka 200 Kč.
15. Mimo rámec žalobních námitek vyjádřili žalobkyně a její zástupce nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem s tím, že nedávají státní moci souhlas k vyvěšení jejich osobních údajů na internet z důvodu ústavně zaručeného práva na soukromí. Zejména zástupce žalobkyně, který je advokátem, si nepřál, aby jeho osobní údaje byly zveřejněny a označil daný postup za šmírování své osoby, jeho klientely a jím vedených kauz. Odkázal přitom na web Nejvyššího správního soudu Spolkové republiky Německo, kde údaje o žalobcích ani jejich advokátech nejsou zveřejněny.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.

17. K námitce týkající se tvrzení, že správní orgán nejednal se zástupcem žalobce, uvedl, že plná moc pro Mgr. J. T. k zastupování ve správním řízení mu nebyla doručena v rámci správního řízení ani v rámci předcházejícího soudního řízení ve věci č. j. 30 A 55/2017. Poukázal na to, že správní orgán jednal se zmocněncem, jehož zmocnění bylo ve správním řízení doloženo, neboť správní orgány měly k dispozici pouze plnou moc k č. j. P/2025/2016/OS1/Hej ze dne 14. 7. 2016 a plnou moc k č. j. P/1592/2016/OS1/Hej ze dne 6. 6. 2016. Obě plné moci jsou pro společnost ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 03724026.
18. Pokutu považoval za uloženou v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť prvostupňový správní orgán zohlednil závažnost posuzovaného správního deliktu a vliv pokuty na nápravu pachatele. Podle žalovaného byly zohledněny relevantní skutečnosti, jelikož v případě správního deliktu provozovatele vozidla nenese provozovatel odpovědnost za přestupkové jednání řidiče, ale pouze za nedostatečně bdělé plnění svých zákonných povinností souvisejících s výkonem vlastnického práva. Současně poukázal na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení, a proto je přezkum zásadně omezen.
19. Dále zdůraznil, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, nikoli přestupku. Správní řízení proto probíhalo dle správního řádu, nikoli dle přestupkového zákona z roku 1990. Změnu procesního předpisu nepřinesla ani účinnost nového zákona o odpovědnosti za přestupky k 1. 7. 2017, a to s ohledem na znění § 112 odst. 4 tohoto zákona. Žalobkyně se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení přestupkového zákona z roku 1990, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a sankce byla správně uložena na základě § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění rozhodném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Pokuta byla jednoznačně uložena v rámci zákonné sazby 1 500 Kč až 2 500 Kč.
20. Žalovaný rovněž zdůraznil, že skutková podstata deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je na základě § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Naplnění skutkové podstaty tedy nevyžaduje zavinění. Správní delikty (nyní přestupky) byly spáchány ve dnech 4. 5. 2016 a 25. 5. 2016. Z přechodných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, tj. jako správní delikt provozovatele vozidla. Podle přechodných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětných správních deliktech bylo zahájeno ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 19. 9. 2018, tj. po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, proto se správní orgán mohl zabývat jeho případnou aplikací. Podle žalovaného však není zákon o silničním provozu, ve znění účinném po 1. 7. 2017, pro žalobkyni příznivější v žádném ohledu. Ani zákon o odpovědnosti za přestupky nepřináší žalobkyni z hlediska posouzení viny a trestu příznivější úpravu.

21. Pokuta ve výši 2 000 Kč odpovídající polovině zákonné sazby koresponduje podle žalovaného se závažností správních deliktů. Zopakoval, že při jejich spáchání došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tedy dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích.
22. K námitce ohledně omezení způsobu platby určené částky poznamenal, že se jedná o zcela standardní a běžně užívané způsoby.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a při přezkumu dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že prvostupňový správní orgán obdržel 18. 5. 2016 oznámení o podezření ze spáchání přestupku. V něm je zaznamenáno, že **dne 4. 5. 2016** v 19:55 - 20:05 hod. bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno, že na pozemní komunikaci u domu čp. 1006 v ul. Čajkovského v Hradci Králové stálo osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz R 350, registrační značky, v zákazu zastavení, čímž se jeho řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na základě uvedeného oznámení byla 2. 6. 2016 vydána výzva, kterou byla žalobkyně jako provozovatel předmětného vozidla vyzvána k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Částka byla určena ve výši 200 Kč a stanoveny možnosti její úhrady bezhotovostním převodem na určený bankovní účet či přímo na pokladně Magistrátu města Hradec Králové v úředních hodinách. Na uvedenou výzvu sdělil zástupce žalobkyně, společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., že „*vozidlo řídil v předmětný čas F. S., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o.*“ Správní orgán uvedeného řidiče předvolal k podání vysvětlení, načež zjistil, že na uvedené adrese nemá adresát domovní schránku. Předvolání k podání vysvětlení bylo této osobě zasláno i na sdělenou adresu v Rakousku, odkud se zásilka vrátila nedoručená s tím, že je adresát na uvedené adrese neznámý.
26. Dne 28. 6. 2016 byla věc odložena ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona z roku 1990. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení o tom, že se žalobkyně dopustila dvou správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (kromě deliktu ze dne 4. 5. 2016 též deliktu ze dne 24. 3. 2016). Po podání odporu pokračoval prvostupňový správní orgán v řízení a dne 27. 7. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MMHK/143842/2016, zn. P/1450/2016/OS1/Hej, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání dvou správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když se řidič tohoto vozidla mimo jiné dne 4. 5. 2016 v 19:55 hod. neřídil při účasti na

provozu na pozemních komunikacích dopravní značkou „B 28 – Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť stál na pozemní komunikaci u domu čp. 1006 v ul. Čajkovského v Hradci Králové. Za to byla žalobkyni uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Uvedené rozhodnutí bylo spolu se zamítavým rozhodnutím o odvolání zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 8/2017-40, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

27. Prvostupňový správní orgán obdržel rovněž oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 11. 7. 2016. V něm je zaznamenáno, že **dne 25. 5. 2016** ve 21:04 - 21:19 hod. bylo hlídkou Městské policie Hradec Králové zjištěno, že na pozemní komunikaci u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové stálo osobní motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz R 350, registrační značky, v zákazu zastavení, čímž se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně 13. 7. 2016 výzvu, kterou vyzval žalobkyni jako provozovatele předmětného vozidla k zaplacení určené částky 1 000 Kč ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že je možno uhradit ji bezhotovostním převodem na bankovní účet města nebo přímo na pokladně Magistrátu města Hradec Králové v úředních hodinách. Žalobkyně v reakci na výzvu sdělila, že „*vozidlo řídil E. G.*“, načež správní orgán předvolal jmenovaného řidiče na uvedené doručovací adrese k podání vysvětlení. Adresát si zásilku nevyzvedl a ta mu byla vhozena do schránky. Předvolání k podání vysvětlení bylo jmenovanému řidiči zasláno i na sdělenou adresu ve Španělsku, odkud se zásilka vrátila nedoručená s tím, že je adresa nedostatečná. V reakci na výzvu došlo správnímu orgánu podání, v němž označený řidič sděluje, že se nemůže dostavit k vysvětlení, avšak „*vozidlo zaparkoval na přímý příkaz provozovatele vozidla*“. Ani další předvolání k podání vysvětlení E. G. nebylo úspěšné. V reakci na ně bylo správnímu orgánu doručeno další podání s podpisem E. G., v němž je uvedeno: „*skutečně jsem uvedené vozidlo v inkriminovanou dobu řídil, odepírám výpověď a nechci se dále k věci vyjadřovat*“. V dalším podání s tímto podpisem se uvádí, že se jmenovaný již nenachází v České republice a k věci se nebude dále vyjadřovat.
28. Dne 16. 9. 2016 byla věc odložena ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona z roku 1990. Téhož dne prvostupňový správní orgán rozhodl o správním deliktu v příkazním řízení tak, že se žalobkyně dopustila správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Po podání odporu zástupcem žalobkyně, společností ODVOZ VOZU, s. r. o., proti příkazu, prvostupňový správní orgán pokračoval v řízení a dne 12. 10. 2016, vydal rozhodnutí č. j. MMHK/184521/2016, zn. P/2025/2016/OS1/Hej, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky, nezajistila, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič tohoto vozidla se dne 25. 5. 2016 ve 21:04 hod. při účasti na provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou „B 28 – Zákaz zastavení“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť stál na pozemní komunikaci u domu čp. 1005 v ul. Čajkovského v Hradci Králové. Za to byla žalobkyni uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Uvedené rozhodnutí bylo spolu se zamítavým rozhodnutím o odvolání zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 30 A 55/2017-53 a věc byla

vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

29. Součástí správního spisu je dále kopie plné moci ze dne 14. 7. 2016, kterou žalobkyně podle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu zmocnila společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2, ke svému zastupování ve správním řízení vedeném prvostupňovým správním orgánem ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, označeném spisovou značkou P/2025/2016/OS1/Hej. Plná moc byla udělena i k souvisejícím úkonům, zmocnění třetí osoby bylo vyloučeno.
30. Dále je ve správním spise založena kopie plné moci ze dne 6. 6. 2016, kterou žalobkyně rovněž dle § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu zmocnila společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2, ke svému zastupování ve správním řízení vedeném prvostupňovým správním orgánem ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f a násl. zákona o silničním provozu, označeném spisovou značkou P/1592/2016/OS1/Hej. Plná moc byla udělena i k souvisejícím úkonům, zmocnění třetí osoby bylo vyloučeno.
31. Další plná moc ani vypovězení shora uvedených plných mocí udělených žalobkyní jako zmocnitelem společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., jako zmocněnci, se ve správním spise nenachází.
32. Dne 29. 8. 2018 byla řízení o správních deliktech ze dne 4. 5. 2016 (sp. zn. P/1592/2016/OS1/Hej) a ze dne 25. 5. 2016 (sp. zn. P/2025/2016/OS1/Hej), vedené před prvostupňovým správním orgánem, spojena do společného řízení. Nadále byla vedena pod sp. zn. P/2025/2016/OS1/Hej. Důvodem spojení věcí byla věcná souvislost, jakož i souvislost v osobě obviněné. Skutek ze dne 24. 3. 2016, o němž bylo původně vedeno společné řízení se skutkem ze dne 4. 5. 2016, byl vyloučen k samostatnému řízení.
33. Dne 29. 8. 2018 byl zmocněnec žalobkyně, společnost ODVOZ VOZU s. r. o., vyrozuměn o spojení věcí ke společnému řízení, o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a o dokazování mimo ústní jednání dne 17. 9. 2018. Zmocněnec žalobkyně se uvedeného dne nedostavil a k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil.
34. Dne 17. 9. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Zmocněnec žalobkyně (společnost ODVOZ VOZU s. r. o.) podal proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, které nebylo doplněno ani na výzvu správního orgánu.
35. Součástí správního spisu je dále karta vozidla registrační značky X, jehož provozovatelem byla v rozhodném období žalobkyně.

B. Právní závěry

36. Vzhledem ke způsobu formulace většiny žalobních bodů soud připomíná, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany detailně reagováno (ve vztahu k soudům srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, § 61). Orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tím způsobem, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvede odlišný názor od žalobcova názoru a přesvědčivě jej zdůvodní. Nelze bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takový přístup by totiž mohl vést, zejména u velmi obsáhlých podání či podání obsahujících námitky vymykající se

rozumnému náhledu na věc, k absurdním důsledkům i k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

37. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné na <https://nalus.usoud.cz>). Přehnané požadavky na orgány veřejné moci, jde-li o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů správních aktů, by vedly k přepjatému formalismu ohrožující samotné fungování veřejné správy, jakož i schopnost správních orgánů vykonávat efektivně, tj. v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, svoji působnost (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08).

38. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následovně:

I. Správní orgán nejednal se zástupcem žalobkyně

39. Žalobní námitku, podle níž správní orgán v rozporu s právním předpisem nejednal s právním zástupcem žalobkyně, nýbrž s jejím bývalým zmocněncem, společností ODVOZ VOZU, s. r. o., v důsledku čehož měla být žalobkyně krácena ve svém právu na obhajobu i právu podat odvolání, a nemohla se k věci vyjádřit, soud neshledal důvodnou.

40. Žalobkyně namítla, že změna právního zastoupení měla být správním orgánům patrná z rozsudku i „z dalších písemností, které byly součástí spisu“, s nímž správní orgán disponoval, avšak toto její tvrzení nekoresponduje se spisovým materiálem. Naopak je nutno souhlasit s žalovaným, který uvedl, že mu plná moc pro Mgr. J. T. k zastupování ve správním řízení nebyla doručena v rámci správního řízení ani během předcházejícího soudního řízení.

41. Soud po prostudování správního spisu zjistil, že jeho obsahem jsou pouze dvě plné moci. Na č. l. 27 správního spisu se nachází kopie plné moci ze dne 14. 7. 2016, kterou žalobkyně zmocnila společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., ke svému zastupování ve správním řízení vedeném prvostupňovým správním orgánem pod sp. zn. P/2025/2016/OS1/Hej (předmětem řízení byl skutek ze dne 25. 5. 2016). Tuto plnou moc žalobkyně udělila pro celé správní řízení, jakož i k souvisejícím úkonům, a to s vyloučením zmocnění třetí osoby. Dále se ve správním spisu na č. l. 17 nachází kopie plné moci, na jejímž základě žalobkyně zmocnila dne 6. 6. 2016 společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., ke svému zastupování ve správním řízení vedené prvostupňovým správním orgánem pod sp. zn. P/1592/2016-OS1/Hej (předmětem tohoto řízení byl skutek ze dne 4. 5. 2016), a to opět pro celé správní řízení, k souvisejícím úkonům, s vyloučením zmocnění třetí osoby. Ve správním spise se nenachází žádná jiná písemnost,

z níž by bylo možné usoudit, že žalobkyně zmocnila ke svému zastupování ve správních řízeních o správních deliktech pod předmětnými spisovými značkami advokáta Mgr. J. T. Obsahem správního spisu zároveň není ani odvolání nebo výpověď shora uvedených plných mocí, které žalobkyně udělila společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o. Správní orgány přitom nemohly bez dalšího usuzovat jen ze záhlaví rozsudku, kde byl jako zástupce žalobkyně pro předchozí soudní řízení uveden Mgr. J. T., že žalobkyně odvolala plnou moc udělenou společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., pro správní řízení, respektive že by se zastoupení pro účely soudního přezkumu mělo automaticky vztahovat i na správní řízení.

42. Podle § 33 odst. 1 správního řádu může mít účastník v téže věci současně pouze jednoho zmocněnce a zastoupení na základě plné moci se prokazuje písemnou plnou mocí. Oprávnění k zastoupení vzniká udělením plné moci a plnou mocí se zmocnění také prokazuje. Plná moc musí mít zásadně písemnou formu, pokud není udělena ústně do protokolu.
43. V plné moci musí být vždy přesně vymezen rozsah zmocnění, které má být plnou mocí prokázáno. Zmocněnec žalobkyně, společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., jednal za žalobkyni v souladu s § 33 odst. 1 a 2 písm. b) správního řádu, ve spojení s § 34 odst. 1 správního řádu, v průběhu celého správního řízení, tedy již od podání odporů proti příkazům (dne 26. 9. 2016 a dne 8. 7. 2016) až do pravomocného skončení správního řízení poté, co byla věc soudem vrácena žalovanému správnímu orgánu. Písemné plné moci založené ve správním spisu vymezují rozsah zmocnění společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., jednoznačně s odkazem na § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, tedy stanoví, že jsou uděleny pro celé řízení, a též k souvisejícím úkonům.
44. Správní řád upravuje pouze vznik zastoupení na základě plné moci (§ 33), nikoliv zánik zastoupení. Ani soudní řád správní neupravuje zánik plné moci. V souladu s § 64 s. ř. s. je proto třeba vyjít z přiměřeného použití první a třetí části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“). Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011-80, z něhož vyplývá, že pro posouzení zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení je třeba analogicky použít právě ustanovení občanského soudního řádu, zejména jeho § 28. Podle § 28 odst. 2 občanského soudního řádu je odvolání plné moci účastníkem řízení nebo její výpověď zástupcem vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem. Podle odst. 3 téhož ustanovení, zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci. Lze zdůraznit, že zmocnitel má sice právo plnou moc kdykoliv odvolat, nicméně účinky odvolání plné moci navenek nastávají až oznámením této skutečnosti třetím osobám, které z původní plné moci vycházely.
45. Pokud by žalobkyně odvolala během správního řízení plnou moc udělenou společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., případně pokud by si pro účely správního řízení zvolila jiného zástupce, byl by takový právní úkon účinný vůči správnímu orgánu, jakmile by mu byl oznámen žalobkyní nebo jejím zástupcem. Ve správním spise se však nenachází žádná listina, z níž by bylo zřejmé, že došlo k odvolání plné moci společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., a obsahem spisu není ani žádná listina, z níž by bylo možné usoudit, že si žalobkyně pro účely správního řízení zvolila nového zástupce. Není zřejmé, na základě čeho tedy mělo být správním orgánům zřejmé, že plná moc udělená společnosti ODVOZ

VOZU, s. r. o., již zanikla, jak namítala žalobkyně. Žalobkyně i její případně nově zvolený zástupce mohli snadno správním orgánům oznámit odvolání původní plné moci a doložit zmocnění nového zástupce, avšak neučinili tak. Naopak lze usuzovat na účelovost žalobní námítky, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že zatímco v řízení před soudy bývají účastníci řízení zastupováni i jmenovaným advokátem, ve správním řízení je obvykle zastupuje právě společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., jako tomu bylo i v projednávaném případě.

46. Ustanovení § 28 odst. 2 a 3 občanského soudního řádu nelze obcházet pasivitou účastníka během správního řízení a následným uplatněním námítky v žalobě, že zánik plné moci měl být správním orgánům patrný již ze záhlaví rozsudku. Záhlaví rozsudku přitom současně nemůže splňovat náležitosti plné moci stanovené zákonem (zejména co do údaje o vzniku a trvání zmocnění a vymezení rozsahu zmocnění). Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, pokud jednaly se společností ODVOZ VOZU, s. r. o., jako se zmocněncem žalobkyně a respektovaly rozsah zmocnění tak, jak jej žalobkyně vymezila v písemných plných mocích, které předložila správnímu orgánu.

II. Pokuta

47. Ani další žalobní námítku, v níž se žalobkyně vymezila vůči nedostatečnosti, nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty, soud neshledal důvodnou.
48. Odůvodnění výše pokuty není nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů by bylo například rozhodnutí o uložení pokuty, v němž by výše pokuty byla odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68). To však není projednávaný případ. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil a které skutečnosti zohlednil při stanovení výše sankce.
49. Co se týče namítané nezákonnosti spočívající v porušení zákazu dvojího přičítání, soud shledal, že žalovaný správní orgán i prvostupňový správní orgán nepovažovaly v projednávané věci za přitěžující okolnost znak zákonné skutkové podstaty správního deliktu.
50. Žalobkyně byla potrestána za správní delikty dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Podle § 125f odst. 1 citovaného zákona se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 10 odst. 3 provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
51. Ohrožení zájmu chráněného zákonem, tedy dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, nelze v rámci stanovení konkrétní výměry sankce (v tomto případě pokuty) zohlednit, neboť podstatou uvedených správních deliktů je právě jednání provozovatele vozidla spočívající v tom, že nezajistí při užití vozidla dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný ve vztahu k pokutě proto nesprávně poukazoval na to, že došlo k ohrožení zájmu chráněného

zákonem - dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Jednak došlo k poruše, nikoli pouze k ohrožení zákonem chráněného zájmu, tj. pravidel provozu na pozemních komunikacích, a dále se jednalo o znak skutkové podstaty správního deliktu. Jeho naplnění nelze opětovně zohlednit i při stanovení výměry sankce. V prvostupňovém i napadeném rozhodnutí však byla při stanovení výměry sankce zohledněna jiná kritéria. Bylo zde sice uvedeno, že při spáchání správních deliktů došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tedy dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích (str. 16 napadeného rozhodnutí), avšak současně bylo vysvětleno, že kritériem pro stanovení výše pokuty je výlučně závažnost správních deliktů provozovatele vozidla, přičemž správní orgány vyjmenovaly polehčující a přitěžující okolnosti, k nimž bylo přihlédnuto při stanovení výše pokuty. Tímto způsobem správní orgány zohlednily, že se jednalo o méně závažné správní delikty provozovatele vozidla, neboť ke spáchání správních deliktů došlo na místě veřejně přístupném, kde vozidlo neohrožovalo bezpečnost silničního provozu (polehčující okolnost), avšak mohlo tvořit překážku pro řidiče, kteří by se v daném místě potřebovali otočit (pritěžující okolnost), dále se provozovatel vozidla dopustil více (dvou) deliktů a byl již jednou za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zák. o silničním provozu postižen, a to dne 8. 4. 2015 (pritěžující okolnosti, viz str. 11 prvostupňového rozhodnutí a str. 16 napadeného rozhodnutí).

52. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž patrné, že se správní orgány zabývaly hodnocením konkrétních polehčujících a přitěžujících okolností, které jednoznačně specifikovaly. Matoucím dojmem v odůvodnění napadeného rozhodnutí působí to, že před vyjmenováním jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty se opakuje, že došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tedy dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích. To může působit dojmem, že rovněž při stanovení výše sankce, nikoli jen při určení, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu, zohlednil správní orgán to, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem. To by skutečně vedlo k porušení zákazu dvojího přičítání, neboť se již jedná o znak skutkové podstaty správních deliktů (skutečnost, že provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, je již zákonným znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla). Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je však patrné, jaká kritéria v podobě polehčujících a přitěžujících okolností byla zohledněna při určení výše sankce. Tato kritéria totiž byla v odůvodnění výroku o sankci jednoznačně vyjmenována a vysvětlena. Soud proto nedospěl k závěru, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

53. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, na který žalobkyně odkazovala, je uvedeno následující: „*Za skutečnosti přitěžující považoval správní orgán pouze to, že stěžovatel porušil nejvyšší povolenou rychlost v obci na silnici první třídy, v pracovní den a v denní době. Je tak evidentní, že správní orgán považoval za přitěžující mj. také okolnost, že se přestupek stal v obci, což je součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Dle ustálené judikatury je však takový postup nepřijatelný, neboť zakládá porušení zásady dvojího přičítání. Tato zásada spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlédnout jako*

k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se delikt ní jednání projevovale, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 - 34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).“ V projednávané věci však správní orgány označily za přitěžující okolnosti jiné skutečnosti a při ukládání sankce nepřihlédly k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, jako k okolnosti polehčující či přitěžující.

54. Soud rovněž nepovažoval za důvodnou ani výtku žalobkyně, že správní orgán nezohlednil délku řízení a skutečnost, že se dalších přestupků již nedopustila, a že jí tudíž měla být uložena sankce na samé spodní hranici, výměra pokuty měla být mimořádně snížena, anebo mělo být upuštěno od správního trestu.
55. Prvostupňový správní orgán uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 000 Kč dle § 125f odst. 3 a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Podle § 125g odst. 3 téhož zákona se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný. Jelikož se řidič vozidla dopustil v obou případech přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídala zákonná sazba pokuty rozpětí 1 500 Kč až 2 500 Kč (viz § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu).
56. Námitka, že v předcházejícím rozhodnutí správní orgán uložil za dva obdobné skutky pokutu ve výši 2 000 Kč a pokuta ukládaná s odstupem více než dvou let by měla být nižší, není důvodná. Žalobkyně byla potrestána za více správních deliktů projednaných ve společném řízení jednou pokutou ve výši 2 000 Kč. Současně bylo přihlédnuto k recidivě, neboť již jednou byla postižena za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgány zároveň specifikovaly polehčující a přitěžující okolnosti, jak soud uvedl shora. Obecné výtky žalobkyně, že měla být uložena sankce na samé spodní hranici, popřípadě že měla být výměra pokuty mimořádně snížena ve smyslu § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, anebo mělo být přímo upuštěno od správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 téhož zákona, se nejeví jako důvodné. V obdobné míře obecnosti lze konstatovat, že použití citovaných ustanovení by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohla daná ustanovení dopadat, což není projednávaný případ. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila žádný důvod pro mimořádně snížení sankce či upuštění od uložení správního trestu, nelze ani dovodit přítomnost jakéhokoliv důvodu stanoveného v § 44 odst. 1 nebo § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017-28).

III. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

57. Žalobkyně dále spatřovala nezákonnost výroku správního rozhodnutí v absenci konstatování formy zavinění. Ani tato námitka však není důvodná.
58. Již odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 11 vysvětluje, že odpovědnost za správní delikt je objektivní, a současně je zde vysvětlena i podstata objektivní odpovědnosti (skutečnost, že předpokladem odpovědnosti není zavinění, možnost liberace). Správní orgány přitom neshledaly liberační důvody dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017 (žalobkyně je netvrdila a neprokázala). Žalobkyně nerozporovala, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, jakož i poté, kdy nabyl účinnosti nový zákon o odpovědnosti za přestupky, se nevyžaduje zavinění. Pro posouzení viny za správní delikt není podstatné rozlišení na zaviněné a nezaviněné jednání. Ustanovení § 77 přestupkového zákona z roku 1990 se na daný případ nevztahuje, neboť citovaný zákon upravoval přestupky, tedy zaviněná jednání, která porušují nebo ohrožují zájem společnosti a jsou za přestupek výslovně označena v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin (srov. § 2 odst. 1 citovaného zákona). Dovolávali se žalobkyně aplikace § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, účinného od 1. 7. 2017, podle něhož musí být ve výroku rozhodnutí obsažena forma zavinění, lze ji odkázat na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění po 30. 6. 2017, kde se stanoví, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se zavinění nevyžaduje. Citované ustanovení je přitom *lex specialis* vůči obecné právní úpravě zákona o odpovědnosti za přestupky, a jako takové se použije přednostně.
59. Podle § 68 odst. 2 správního řádu „*ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*“ Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu konkretizovaná specifikace skutků ve výroku správního rozhodnutí postačuje (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 - 31, či ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). Výrok rozhodnutí proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu i ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016, či ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 59/2013). Vzhledem ke shora uvedenému není důvod, proč by výrok správního rozhodnutí měl uvádět, že správní delikty provozovatele vozidla byly spáchány nezaviněně.

IV. Nezákonný výrok o nákladech řízení

60. Ve stejné míře obecnosti, s jakou žalobkyně formulovala tuto žalobní námitku, soud konstatuje, že není zřejmé, jakým způsobem bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobkyně tím, že nákladový výrok obsahuje odkaz na dřívější právní úpravu, tím spíše za situace, kdy je povinnost k náhradě nákladů řízení dle zmíněných ustanovení

obsahově totožná.

61. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uloží správní orgán obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
62. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
63. Řízením o porušení právní povinnosti ze strany účastníka řízení ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu je rovněž řízení o přestupku. Ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu i § 95 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, jsou obsahově shodná a upravují povinnost účastníka řízení (obviněného) nahradit náklady řízení paušální částkou. Žalobkyně obviněná ze správních deliktů (nyní přestupků), která byla shledána vinnou, vyvolala daná řízení porušením právní povinnosti, a z toho důvodu byla i zavázána k náhradě nákladů řízení paušální částkou. I důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky uvádí, že vzhledem k tomu, že řízení o přestupku je rovněž řízením o porušení právní povinnosti ze strany účastníka řízení, lze i po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky využít právní úpravu paušální částky nákladů řízení ve správním řádu a jeho prováděcí vyhlášce (vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení). Uloženou paušální částku lze i poté na požádání podle § 79 odst. 5 správního řádu snížit. Žalobkyně přitom nespecifikovala, jak se jí měla absence ustanovení § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výroku dotknout. Žalobní námitka není důvodná.

V. Absence zjištění formy zavinění řidiče

64. Námitka, podle níž je rozhodnutí nezákonné proto, že nebylo prokázáno (ani tvrzeno), že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, není opodstatněná. Nelze souhlasit s právní konstrukcí, podle níž se zavinění sice v případě provozovatele vozidla nezkoumá, avšak provozovatel je odpovědný jen za jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, a jelikož znakem přestupku je i jeho zavinění, lze provozovatele trestat pouze tehdy, bylo-li i jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné.
65. Jak bylo vymezeno již shora, odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek (dříve správní delikt) podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je koncipována jako objektivní odpovědnost. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Totéž ustanovení ve znění po 1. 7. 2017 uvádí, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017 (i ve znění po 1. 7. 2017),

provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Zavinení se k vyvození delikttní odpovědnosti provozovatele vozidla nevyžaduje (blíže srov. např. BUŠTA, Pavel, KNĚŽÍNEK, Jan, SEIDL, Antonín. *Zákon o silničním provozu: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-11-08]. Dostupné v Systému ASPI.) K objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se vyjádřil již i Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

66. Jak bylo uvedeno shora v rámci vypořádání námítky „Absence formy zavinení ve výroku rozhodnutí“, správní orgány nejsou v případě deliktu provozovatele vozidla povinny vymezit ve výroku i formu zavinení řidiče vozidla. Závěry žalobkyně jednoznačně odporují konstrukci skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla, jejímž znakem není zavinení, a která je vystavěna na objektivní odpovědnosti s možností liberace při prokázání speciálních liberačních důvodů uvedených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění platném do 30. 6. 2017, resp. v odst. 6 téhož ustanovení ve znění platném od 1. 7. 2017. Závěr o nutnosti vymezit zavinení řidiče vozidla u dané skutkové podstaty je i v rozporu s logickou úvahou. Jestliže se předpokládá u naplnění skutkové podstaty přestupku (správního deliktu) provozovatele vozidla, že osoba řidiče nebude zjištěna, těžko by bylo možné po správních orgánech požadovat, aby u neznámého řidiče zjišťovaly vnitřní psychický vztah k následku deliktu, tedy zavinení a jeho konkrétní formu. Takový požadavek by předmětnou činnost správních orgánů ve vztahu k tomuto deliktu provozovatele vozidla zcela paralyzoval.
67. Rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46, na nějž žalobkyně odkazovala, nebyl přílehlavý, neboť se týkal nesrozumitelnosti ve výroku uvedené formy zavinení přestupků řidiče, nikoli provozovatele vozidla.

VI. Omezení na způsobu platby určené částky

68. Námítku, podle níž byla výzva k úhradě určené částky nezákonná, neboť správní orgán žalobkyni omezil na způsobu úhrady určené částky tím, že jí stanovil, že částku smí uhradit toliko převodem na účet nebo v hotovosti na pokladně magistrátu, soud nepovažoval za opodstatněnou.
69. Výzvou byla stanovena především splatnost určené částky a místo plnění (číslo účtu a variabilní symbol, respektive možnost hotovostní platby v úředních hodinách na pokladně správního orgánu). Bez těchto údajů by bylo možné zaplatit částku komplikovaněji, až po jejich zjištění. Skutečnost, že výzva neuváděla i jiné případné způsoby zaplacení určené částky, nemohla být žalobkyni na újmu. Úvaha žalobkyně, že pokud by jí byly bývaly poskytnuty všechny možnosti platby, došlo by k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu, není na místě, když z jednání žalobkyně bylo zřejmé, že částku nehodlá zaplatit. Žalobkyně nevyjádřila vůli *jakýmkoliv* způsobem částku zaplatit, naopak na výzvy reagovala písemným sdělením totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Stanovení způsobu úhrady určené částky ani nelze považovat za důvod nezákonnosti správního rozhodnutí, pro který by mělo být soudem zrušeno (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 – 51). Pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní (§ 106 odst. 3 správního řádu), přičemž daňový řád zná různé způsoby placení daní.

VII. Nezákonná výše určené částky

70. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.
71. Pokud žalobkyně namítala, že byla výzvou z 13. 7. 2016 (ve vztahu k jednání ze dne 25. 5. 2016) vyzvána k úhradě určené částky 1 000 Kč v nezákonné výši, když výzvou z 2. 6. 2016 byla vyzvána k úhradě určené částky 200 Kč, lze připomenout, že výzva z 13. 7. 2016 se týkala v pořadí již třetího správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve vztahu k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích lze odkázat na odůvodnění pokuty v napadeném rozhodnutí i prvostupňovém rozhodnutí, tj. pokuty uložené ve společném řízení za dva správní delikty spáchané dne 4. 5. 2016 a 25. 5. 2016, jakož i na vypořádání žalobní námitky „Pokuta“ pod bodem 54 odůvodnění tohoto rozsudku. Není ani patrné, jakým způsobem se mělo stanovení konkrétní výše určené částky dotknout žalobkyně v její právní sféře, když na obě výzvy reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě určené k zaplacení určených částek, tj. jednoznačně neměla v úmyslu určené částky zaplatit.
72. V závěru žaloby vyjádřila žalobkyně a její zástupce nesouhlas s vyvěšením osobních údajů na síť internet Nejvyšší správní soudem. Jelikož zároveň výslovně uvedli, že se nejedná o žalobní námitku, soud se jejich nesouhlasem již nezabýval. Lze dodat, že požadavek na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu ani nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z něj nevyplývají žádné skutkové a právní důvody nezákonnosti (nicotnosti) napadeného rozhodnutí.
73. S ohledem na shora uvedené důvody krajský soud **zamítl žalobu** podle § 78 odst. 7 s. ř. s. **jako nedůvodnou.**

VI. Náklady řízení

74. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, tudíž nemá ani právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu správního spisu není ani patrné, že by mu v průběhu soudního řízení vznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. srpna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně